

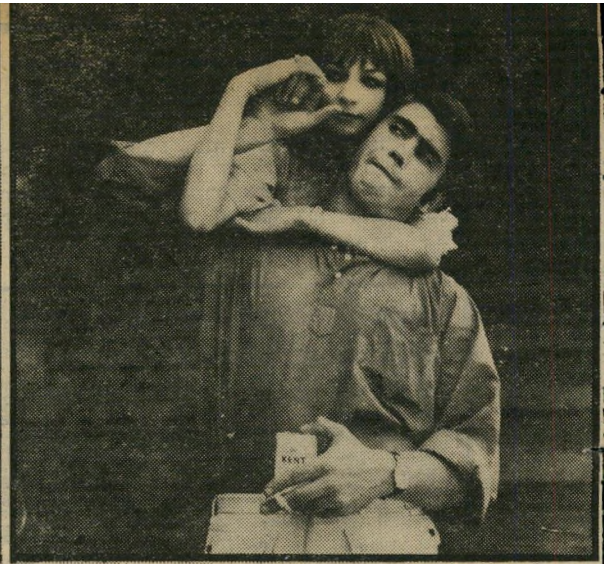
לפני המעצר

מכור לקוקאין, לאופיום ולהרואין

אדי הנוער

מדיטציה לפני חדר המיטות

אבי עם אסתר

נשואין רק על הנייר

לימים. מאז שיצאה מהחווה איתי עש-תה שלושה תקליטים ומכרה אולי חמשת אלפים עותקים. אבל לא נתתי לה לצאת מהחווה כל כך בקלות. תבעתי אותה למישפט אורחי ויגאל היה עד הגנה. הוא התבייש לתזור על הסיפור עם הסמים. פגשתי אותו לפני כמה ימים והוא אמר לי: "תאמין לי אבי, לא סופרתי שום דבר." את יודעת מה, אני לא מאשים את יגאל, כי בנכות זה שהוא סיפר על הקוקאין השתנו כל חיי. בסור פו של דבר אני צריך בעצם להודות גם ליגאל וגם למרגוט.

מה קרה אחרי שיגאל בשן סיפר, לדבריו, שהיו ברשותך ארבעים גרם קוקאין?

אמרתי לך קודם, שהמישטרה חיכתה לי בסיבוב. הם רק שמעו סמים והכריזו על תמונה את המדור הגרמני. טענו שאני עלול לברוח כי אני אורח זר, ודרשו מעצרי. אף פעם קודם לכן לא הייתי בבית-סוהר. אני אדם שחי חופשי-חופשי.

הכניסו אותי לחדר צר ורק למעלה היה הריץ קטן שדרכו נכנס אור. המיזר רון היה על הרצפה ולידו בית שימוש. אני לא יכול לתאר במילים את מראה החדר הזה.

כמה זמן ישבת?

היו לי חיים מופרעים. כל דוגמנית שהגיעה למינכן עברה קודם כל דרך הבית שלי

חודשי. אחר כך העבירו אותי לשטדל-הייט, שהוא בית-המעצר הקשה ביותר באירופה. יש בו אחוז המתאבדים הי גבוה ביותר. כל סוף שבוע יש בבית-המעצר הזה שניים-שלושה מתאבדים. הי תנאים שם הם אומנם לא כמו במחנה ריכוז, אבל הגרמנים הכניסו לשם את כל הטרופים של אז עם כל החוכמות של היום. תאמיני לי, רמלה היא ג'ר-עדן לעומת שטדל-הייט. הם פשוט שיכרי ללו את השיטות של הימים ההם.

היה לי מסמר בנעל והם לא הסכימו להחליף לי את הנעליים. אם הייתי ממרי שיך ללכת עם הנעליים עוד יומיים היו קוטעים לי את הרגל. הייתי מבודד לי גמרי. לא היה לי עם מי לדבר. הייתי הרוס ומיואש. חשתי שאתבד. עורך-הדין שלי אמר לי: "אם אתה רוצה לצאת מכאן, תודה. לכל היותר תקבל שנה על תנאי, אבל אתה חייב להגיד שם של סוחר סמים." במינכן חשבו שי-ישרו אותי ואנשים התחילו לברוח מן העיר.

מצבי היה נואש. הסוחרים טרחו להרי את לי מה מצפה לי. הם היו לוקחים אותי למירפאה וברוך היו פותחים דלת, כביכול בשוגג, והייתי רואה איך (המשך בעמוד 76)

החשיש ואני שאלתי מה זה? אמרו חשיש. צחקתי ואמרתי להם שלא צריך להגזים, אבל עצרו אותי וזה עשה כות-רות מרעישות במשך שבוע. החזיקו אר-תי במעצר. אמרתי להם: "בואו אלי הביתה, חפשו אם יש לי סמים." בינתיים העתונאית צילצה הביתה ו-גינק את הבית. השוטרים חיפשו עד שלוש בבוקר ולא מצאו כלום. העיתור-נים עשו צחוק מהמישטרה וכל הנוער הגרמני מחא לי כף. הרגשתי גיבור גדול אבל השוטרים אמרו לי: "אדון עופרים אל תדאג, אתה עוד תשב אצלנו." ואז התחילו לעשות אצלי בבית כל מיני חיפושים וכל מיני יצורים הסתוב-בו סביב הבית. הם פשוט חיכו להזר-דמנות הראשונה כדי לתפוס אותי. וה-הזדמנות אכן הגיעה.

בי-1977 הבאתי לגרמניה את יגאל בשן עם כל המישפחה. רציתי להפוך אותו לסטאר. הוא הופיע בסיבוב עם מרגוט. עשיתי לו חוזה ולקחתי אותו להקלטות בלוס-אנג'לס. אני לא כועס עליו אני כועס על עצמי.

כדי להעלות אותה הופעתי יחד איתה ומהתחלה דרשתי ארבעת אלפים דולר להופעה. הגענו למצב שבו קיבלנו שנים עשר אלף דולר להופעה, וזה המון כסף. הייתי המפיק-מנהל-מלחין-מעבד שלה. הרווחתי עליה מארבעה כיוונים והקמתי לי מעצמה קטנה.

ובכל אותה תקופה היית מכור לסמים קשים. איך עמדת בקצב העבודה המפורף של עולם הפופ?

חוש האחריות שלי והשנים בגרמניה לא נתנו לי ללכת עד להפקרות ממ-שית, ועד 1977 היו לי שלוש שנים טובות. ב-77 התחילה ההפקרות והת-חלתי גם עם הרואץ.

רק לפני הסוף. פעמיים הייתי הצי-מת. חסר הכרה. היו צריכים להגשים אותי.

מי הציג אותך? פעם חברה שלי, ופעם אנשים שבאו אלי הביתה. איזה זמר מתחיל והחברה שלו.

אבי כמפיק פופ

"הפכתי פאראזיטים קטנים לפאראזיטים גדולים..."

מה הקשר בין יגאל בשן לבין פרשת ההסתבכות שלך עם החוק הגרמני?

אמרתי לך שהמישטרה חיכתה לי בי-סיבוב. יגאל סיפר למוכירה שלי שכי-שהיינו בסיבוב בברלין היה עלי 40 גרם קוקאין. הוא גם סיפר לה שפעם, כשי-נסענו למזרח-ברלין, מצאו אצל הנהג שלי חשיש וששילמתי 1200 מארק כדי לשחרר אותו. זה היה בזמן שמרגוט החליטה שהיא רוצה לבטל את החוזה, וביגלל פליטת הפה של יגאל אכלתי אותה.

מרגוט החליטה שהיא רוצה לצאת מה-חווה וגם יגאל רצה. את יגאל הוצאתי בלי בעיות, ולמרגוט אמרתי: "אם את רוצה לצאת מהחווה, תדעי לך שתוך שנה תהיי בתחת." זה לקח פחות מי-שנה. איתי היא היתה הכוכב של גר-מניה והיתה מוכרת עשרות אלפי תק-

והעיתונות ביסתה את חייך הפרטיים כלהיטות?

בכל שבוע סיפור אחר. נכון שלא הייתי מלאך, אבל תשעים אחוז מהסי-פורים היו בלוף, ותשעים אחוז מהראיו-נות היו שקרים.

מתי נעצרת לראשונה?

בי-76. הבאתי עתונאית אחת לשדה-התעופה ובצרוך המפתחות שלי היתה סיגריה חשיש. אנשים ראו אותי ותיכף התנפלו ואני חילקתי חתימות. כשחזרתי למכונת המפתחות נעלמו. מישהו עצר אותי ואמר שהוא מהמדור הגרמני. "שכחת את המפתחות, אדון עופרים?" לא הספקתי להגיד ג'ק רובינזון והוקפי-תי בשוטרים ובכלבים. האמת היא שלא ידעתי שהיה לי חשיש. ידידה שלי הכינה לי ג'וינט לדרך-ורצי-חה שזאת תהיה הפתעה. הראו לי את

שלה תהיה חצר. הבית שלי הפך לבית הארחה שעד היום הוא אגדה במינכן.

אלה היו השנים הטובות. מתי התחילו הרעות?

זרקתי כמה מיליונים וב-1974 מצאתי את עצמי בלי כלום. מצד אחד הייתי קורח ומצד שני הייתי קרה. בינתי למ-עלה מחמישה מיליון דולר, ושקעתי בבור ללא תחזית. התמכרתי לסמים. ר-לא היה לזה סוף. מצאתי את עצמי עירום וערייה. רק אתמול אפילו פליני-הגדול לא היה מצליח לתאר בקולנוע את מה שהתרחש בבית שלי, והיום אני שום דבר. הבנתי פתאום שחייתי בשקר נוראי כשאמרתי שהכל נהדר. הפכתי למטיף, הרגשתי כמו גורו, לקחתי פרא-זיטים קטנים והפכתי אותם לפראזיטים גדולים. ניסיתי לעזור לאנשים. רציתי שיאמינו באלוהים שיאהבו זה את זה. ואז נגמנה תקופת החשיש והציגלה ובאו הכבדונים.

כשאתה אומר כבדונים למה אתה מתכוון?

לקוקאין. לשחור. עדיין לא להרואין. הסתבכת עם העולם התחי-תון? לא. הם אהבו אותי. הבית שלי היה

רעדתי כל הזמן. הייתי מכור לסמים. הייתי חופס קריוזות והייתי המום

בית פתוח ולא היה הבדל בין העולם העליון לעולם התחתון. אתה מספר בעצמך שרכשת סמים בכמוות נדונה. האם סוחרו הסמים לא סחטו אותך, לא ניצלו אותך?

היו מביאים לי מתנות כי תמיד כשי-היו לי סמים חילקתי. כמו שלאחרים באים עם בקבוק, אלי היו באים עם חשיש או קוקאין. בכלל, באירופה הסרי-חרים הקטנים שמביאים אליך את הסמים הביתה הם לא עולם תחתון. הדיגים הי-גדולים, סוחרו הסמים הגדולים, זה כבר עניין של ממשלות שאפילו המאפייה קט-נה עליהן. הסוחרים הקטנים הם אלה שלוקחים לעצמם קצת ממה שהם מבי-אים אליך. אילו רציתי, יכולתי להיות מעורב בעסקות של סמים כדי שהסמים לא יעלו לי, אבל אף פעם לא רציתי.

זה סיפור ארוך. שהתחיל עם ההרגשה שלי באותה תקופה, שאני יכול לקחת אבן ולהפוך אותה לכוכב. לקחתי בחורה שהיתה פרימה-בלרינה בשם מרגוט וורי-נר ועשיתי אותה כוכב. את כל התיטי-כול של ההצלחה המטיאורית של אסי-תר ושלי הכנסתי בה. שנים קודם היה לי איתה סיפור. כעת, כשהתחלנו לע-בוד ביחד, היא אמרה לי: "גבר כמוך הוא מה שאני צריכה." אמרתי לה שי-אנחנו רק עובדים, בלי רומנים.